

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΠΡΟΣ

ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΤΗΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΗΝ ΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

ΠΙΚΡΟΤΑΤΟΝ καὶ πληκτικώτατον πράγμα ἐστὶ τῶν προσετώτων ὁ ἔλεγχος· αὐτὸς οὐ μόνον βυθίζει τὴν ψυχὴν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς λύπης, ἀλλὰ πολλάκις τοσοῦτον παρρηγίζει τὸ πνεῦμα, ὥστε ἄγρια διεγείρει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ θυμοῦ τὰ κύματα. Ἡ στενοχωρία τῆς λύπης ἐκνευρίζει τῆς λογικῆς δυνάμεως τὸν τόνον· τοῦ θυμοῦ τὰ κύματα πνίγουσι τοῦ νοῦς τὴν διάκρισιν. Ἐκ τούτου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον

οἱ αὐστηροὶ ἔλεγχοι ἐλάβην προξενούσιν ἀντὶ ὠφελείας. Διὰ τοῦτο, καθὼς οἱ ἐπισήμονες τῶν σωμάτων ἰατροὶ, ἀναμιγνύοντες τὰ ἄνοστα φάρμακα μετὰ τινῶν νοστίμων ἀρτυμάτων, μετριάζουσι τὴν τούτων ἀηδίαν, καὶ κατασκευάζουσι μίγμα δεκτὸν μὲν εἰς τὴν γεῦσιν, θεραπευτικὸν δὲ τῆς ἀρρώστιας· οὕτω καὶ οἱ σοφοὶ τῆς ψυχῆς ἰατροὶ, συγχιρνῶντες τὸν αὐστηρὸν ἔλεγχον μετὰ τῶν ἀπαλωτέρων λόγων, μετριάζουσι

τὴν τούτου πικρίαν, καὶ συνιστῶσι κρᾶμα λόγου καὶ εἰς τὸν νοῦν εὐπρόσδεκτον, καὶ τῶν τῆς ψυχῆς ἀρρώστημάτων θεραπευτήριον. Εἰς τὴν κατασκευὴν τοιοῦτου μίγματος οὐδεὶς σοφώτερος τοῦ Παύλου, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἠξιώθη τῆς τοιαύτης χάριτος πλὴν ἐκείνου. Τὰ σήμερον ἀναγνώσθεντα λόγια τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἔλεγχον περιέχουσιν αὐσηρότατον κατὰ τῶν Κορινθίων. Μετὰ τοσαύτης ὁμοῦ σοφίας καὶ ἐπισήμης συνεκράσεν. ὁ πάνσοφος διδάσκαλος τὸ σκληρὸν μετὰ τοῦ ἀπαλοῦ, καὶ συνέμιξε τὸ πικρὸν μετὰ τῆς γλυκύτητος, ὥστε κατεσκεύασε μίγμα λόγου, ὡς οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, καὶ εὐάρεστον εἰς τὸν νοῦν, καὶ θεραπευτικὸν τῆς ἀμαρτίας τῶν Κορινθίων. Πρόσεχε, ὦ ἀκροατᾶ, εἰς τὴν ἐρμηνεῖαν τῶν ἀναγνώσθεντων λόγων, ἵνα καταλάβῃς τὴν ἐν αὐτοῖς ἐπουράνιον τοῦ θεοῦ σοφίαν, καὶ θεραπεύσῃς τῆς ψυχῆς σου τὰ τραύματα, καταστολίσῃς αὐτὴν διὰ τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν ἐναρέτων ἔργων.

^{1. Κορ. 4. 9.} Ἀδελφοί, ὁ θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

Οἱ Κορινθιοὶ ἐφθάρησαν ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν ψευδαποστόλων· ὅθεν ἐπαρθέντες εἰς λογισμοὺς ὑπερηφανείας, ἐνόμιζον, ὅτι ἐφθασαν εἰς τὴν τελειότητα πάσης ἀρετῆς καὶ εὐτυχίας· ἐκ τούτου δὲ ἐκαυ-

χῶντο καυχήματα μάταια, καὶ ἐκόμπαζον, ὀνομάζοντες ἑαυτοὺς διὰ τῶν ὀνομάτων τῶν διδασκάλων αὐτῶν, « Ἐγὼ μὲν εἰμι

» Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, » ἐξ οὗ καὶ σχίσματα ἐν αὐτοῖς ἐγένοντο. Ὁ Παῦλος οὖν, θέλων αὐτοὺς ἐξελέγξαι πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν οὐκ ἐξονειδίζει τὰ ὑπερήφανα αὐτῶν φρονήματα διὰ γυμνῶν ἐλεγκτικῶν λόγων, ἀλλὰ πρῶτον μὲν προβάλλει εἰρωνικῶς ὅσα αὐτοὶ περὶ ἑαυτῶν ἐφαντάζοντο, λέγων· « Ἦδη κεκορεσμένοι ἐστέ,

» ἤδη ἐπλουτίσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐδασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, » ἵνα καὶ ἡμεῖς συμβασιλεύσωμεν· » ἔπειτα περιγράφει τὴν περιπεφρονημένην καὶ κινδυνώδη τῶν ἀποστόλων κατάστασιν. Ἐὰν ὑμεῖς, λέγει, ἀληθῶς πλήρεις ἐστέ πάσης ἀρετῆς καὶ πλοῦσι, καὶ ἐδασιλεύσατε χωρὶς ἡμῶν τῶν διδασκάλων ὑμῶν, ἐγὼ « Δοκῶ, » ἡγουν νομίζω, ὅτι ὁ θεὸς ἀπέδειξεν ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους πάντων τῶν ἀνθρώπων, Ὡς ἐπιθανατίους, τουτέστιν ὡς ὠρισμένους μόνον διὰ σφαγὴν καὶ θάνατον· « Δοκῶ, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. » Θέατρον μὲν εἶπεν ἀντὶ τοῦ, θέαμα· κόσμον δὲ, τὸν ἀόρατον καὶ τὸν ὄρατον. Πάντες οἱ ἀγγελοὶ, λέγει, καὶ οἱ ἀγαθοὶ καὶ οἱ πονηροὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐπιβλέπουσιν· οἱ μὲν ἀγαθοὶ βοηθοῦντες καὶ χαίροντες, οἱ δὲ πονηροὶ, ἡγουν οἱ δαίμονες, πειράζοντες καὶ λυπούμενοι. Πάντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἄπιστοι εἰς ἡμᾶς βλέπουσιν, οἱ μὲν πιστοὶ συμπάσχοντες· οἱ δὲ ἄπιστοι τυ-

1. Κορ. 12.

1. Κορ. 4. 9.

1. Κορ. 4. 9.

ραννοῦντες καὶ καταδιώκοντες· μετὰ ταῦτα ἀκολουθῶν ἔτι τὸν ἔλεγχον διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐσηματισμένου λόγου, παραβάλλει τὴν τῶν ἀποστόλων κατάστασιν μετὰ τῆς νομιζομένης τῶν Κορινθίων καταστάσεως, λέγων·

Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστὸν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.

Ἡμεῖς, λέγει, οἱ ἀπόστολοι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τὸν ζῆλον τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος νομιζόμεθα μωροί. Ἀληθῶς δὲ μωρὸν ὠνόμασεν ὁ Φῆστος τὸν Παῦλον, κραυγάζων μεγάλη τῇ φωνῇ· « Μαινῆ Παῦλε· τὰ πολλὰ σε » γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει. » Ὑμεῖς δὲ οἱ Κορινθιοὶ λογίσεσθε φρόνιμοι ἐν Χριστῷ, ἡγοῦν ἐν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, ἢ ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ. Ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι ἐσμεν ἀσθενεῖς, ὡς μηδεμίαν ἔχοντες κοσμικὴν δύναμιν· « Καὶ ἐγὼ ἐν » ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολ- » λῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς· » Οὕτω πρὸς τοὺς αὐτοὺς Κορινθίους ἔγραφεν ὁ αὐτὸς ἀπόστολος. Ὑμεῖς δὲ οἱ Κορινθιοὶ δυνατοὶ ἐστε, ὡς πλοῦτον ἔχοντες καὶ κοσμικὰς δυνάμεις. Ὑμεῖς οἱ Κορινθιοὶ ἐστε ἔνδοξοι, σοφοὶ λογιζόμενοι καὶ ἐπιστήμονες. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἀπόστολοι ἄτιμοι ἐσμεν, ὡς περιφρονούμενοι, καὶ σπερμολόγοι ὀνομαζόμενοι. Ἀληθῶς δὲ σπερμολόγον ὠνόμασεν τὸν Παῦλον εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ σοικοὶ φιλόσοφοι, λέγοντες· « Τί ἂν θέλοι ὁ

» σπερμολόγος οὗτος λέγειν; » Μετὰ τὴν παράθεσιν ταύτην περιγράφει τὰς ταλαιπωρίας καὶ τὰς κακώσεις τῶν ἀποστόλων.

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν, καὶ κοπιῶμεν, ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν.

Τὸ μὲν Γυμνητεύομεν σημαίνει τὸ ὑσερούμεθα τῶν πρὸς ἀνάπαυσιν ἐνδυμάτων, ὀλίγα καὶ εὐτελῆ ἔχοντες, μόνον δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ τὴν γύμνωσιν σκεπάζοντα· τὸ δὲ Κολαφιζόμεθα, τὸ ὑπομένομεν παντοίους πειρασμούς, καθὼς καὶ τὸ, « Ἐδόθη μοι » σκόλωψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος σατάν, ἵνα με » κολαφίζῃ. » Τὸ δὲ Ἀστατοῦμεν, τὸ ἀκαταπαύστως περιερχόμεθα μεταβαίνοντες ἐκ τόπου εἰς τόπον, διὰ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα, καὶ μὴ ἔχοντες οἰκίαν, ὅπου σκηνώμεθα ἀναπαυθῶμεν. Σκηνοποιὸς δὲ ὢν ὁ μακάριος Παῦλος, ἰδίαις χερσὶ ράπτων σκηνάς, διὰ τούτου τοῦ ἐργοχείρου αὐτοῦ ἔτρεφεν οὐ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, ὡς ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐν Ἐφέσῳ πρεσβυτέρους· « Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε, ὅτι » ταῖς χερσὶ μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ » ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταὶ· Οὐ διηγοῦμαι ὑμῖν, λέγει, παθήματα παρελθόντα, ἀλλ' ἐκεῖνα, ὅσα πάσχομεν ἕως τῆς ὥρας ταύτης. « Καὶ πεινώμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ » γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζόμεθα, καὶ » ἀστατοῦμεν. Καὶ κοπιᾶζομεν ἐργαζόμενοι

1. Κορ. 6.
4. 10.

Ηρ. 26.
21.

1. Κορ.
2. 3.

Ηρ. 26.
17.
18.

1. Κορ. 4.
11.

12.

2. Κορ. 1.
7.

Ηρ. 26.
13.
2.

Ηρ. 26.
29.
34.

» ταῖς ἰδίαις χερσί » Διὰ τούτων μὲν τῶν λόγων ἐφανέρωσεν ὁ τοῦ θεοῦ ἀπόστολος τὴν ἀνδρείαν καὶ ὑπομονὴν, διὰ δὲ τῶν ἐξῆς δηλοποιεῖ τὴν ἔτι τελειότεραν τῶν ἀποστόλων ἀρετὴν.

Λοιδορούμενοι, εὐλογοῦμεν· διωκόμενοι, ἀνεχόμεθα· βλασφημούμενοι, παρακαλοῦμεν.

1. Κορ. 4.
12 13.

Ματθ. 5.
44.

« Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εἶπεν » ὁ Κύριος, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους » ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεάζοντων καὶ διωκόντων ὑμᾶς. » Ἴδου πεπληρωμένα ταῦτα τὰ θεῖα προστάγματα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων· οἱ μὲν ἄπιστοι ὑβρίζον τοὺς ἀποστόλους, οἱ δὲ ἀπόστολοι εὐλόγουν τοὺς ὑβρίζοντας ἀπίστους. « Λοιδορούμενοι, » εὐλογοῦμεν. » Οἱ μὲν τύραννοι παντὶ τρόπῳ ἐδίωκον τοὺς ἀποστόλους, οἱ δὲ ἀπόστολοι ἀνδρειοφρόνως ἐβάσταζον καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὴν κακίαν τῶν διωκόντων. « Διωκόμενοι, ἀνεχόμεθα. » Οἱ ἄσεβοις ἐβλασφήμουν τοὺς ἀποστόλους, οἱ ἀπόστολοι παρεκάλουν τὸν θεόν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν βλασφημούντων αὐτούς· « βλασφημούμενοι, παρακαλοῦμεν. » Ὅστις ὑπομένει τοὺς ὑβρίζοντας, τοὺς διώκοντας, τοὺς βλασφημούντας αὐτόν, καὶ μηδεμίαν ἐκδίκησιν ποιεῖ, ἐκεῖνος ἐργάζεται ἀρετὴν μεγάλην· ὅστις δὲ οὐ μόνον ὑπομένει, καὶ οὐδεμίαν ποιεῖ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ καὶ εὐλογεῖ αὐτούς, καὶ εὐχεται ὑπὲρ αὐτῶν, ἐκεῖνος

ἀναβαίνει εἰς τῆς ἀρετῆς τὴν ἀκρόρειαν· διὰ τούτων οὖν τῶν λόγων φανερώσας ὁ Παῦλος τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς τῶν ἀποστόλων, διὰ τῶν ἐξῆς ἐδηλοποίησε· πόσον εὐτελεῖς ἐλογίζετο αὐτοὺς ὁ κόσμος.

Ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγένθημεν, πάντων περίφημα ἕως ἄρτι

1. Κορ. 4.
13.

Τὶ εὐτελέστερον τῶν περικαθαυμάτων, ἦγουν τῶν ἀποσαρωμάτων, τῶν ῥιπτομένων ἔξω τῆς οἰκίας, ἀφ' οὗ σαρώσωμεν; τί καταφρονητότερον τοῦ περιψήματος, τουτέστι τοῦ ἀποσπογγίσματος τῶν ἀκαθαρσιῶν; οὐ μόνον πρόπερον, εἰς τὰς ἀρχὰς δηλονότι τοῦ κηρύγματος, ἀλλ' ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης, λέγει, ἐσμὲν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου ὡς περικαθάρματα, καὶ ὡς περίφημα πάντων τῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ διὰ τί ὁ τοῦ θεοῦ ἀπόστολος μετὰ τοσαύτης ἐμφάσεως περιέγραψε καὶ τὰ παθήματα, καὶ τὰς ἀρετὰς, καὶ τὴν ἐσχάτην εὐτέλειαν τῶν ἀποστόλων; Πρῶτον μὲν, ἵνα ταπεινώσῃ τῶν Κορινθίων τὴν ὑψηλοφροσύνην· διότι, κὰν σιωπῇ τὸ ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ συμπέρασμα, ἵνα μὴ παρρηγήσῃ, αὐτὸ ὁμῶς ὑπονοεῖται καὶ ὑπακούεται καὶ τρόπον τινὰ κραυγάζει, λέγων· εἰ ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι, οἱ ὑπὸ θεοῦ ἐκλελεγμένοι, οἱ τῶν χαρισμάτων τοῦ ἁγίου πνεύματος πεπληρωμένοι; οἱ διδάσκαλοι ὑμῶν, πάσχωμεν τόσα παθήματα, καὶ τοσοῦτον ἀγωνιζώμεθα ὑπὲρ τῶν κατορθωμάτων τῆς

ἀρετῆς, καὶ τοσοῦτον εὐτελεῖς λογιζώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· πῶς ὑμεῖς, μαθηταὶ ὄντες ἀρχάριοι, τολμᾶτε νομίζειν ἑαυτοὺς καὶ φρονίμους καὶ δυνατοὺς καὶ ἐνδόξους καὶ πανευτυχεῖς; δεύτερον δὲ, εἶπε ταῦτα, ἵνα περιγράψῃ τὰ ἔργα καὶ τὸ πολίτευμα τῶν ἀποστόλων, πρὸς παράδειγμα ἀρετῆς καὶ τελειότητος πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων. Ἐπειδὴ δὲ, καὶ μετὰ ἐπιτηδειότητος καὶ μεγάλης ἐπιστήμης ἤλεγξε τὴν τῶν Κορινθίων ἑπαρσιν, εἶχεν ὁμοῦς ὁ λόγος αὐτοῦ πληξὶν καὶ πικρότητα πολλήν, διὰ τοῦτο χαλαρὸν τὸν τόνον τῆς πικρότητος τοῦ λόγου, μεταβάλλων τὴν πικρίαν τοῦ ἐλέγχου εἰς γλυκυτάτην νοουθεσίαν.

1. Κορ. 4.
14. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νοουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

18.
1. 8. Πρῶτος ὁ Παῦλος ἐκήρυξε τὸν λόγον τῆς πίστεως εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου καὶ πολλὰ ὑπέμεινε παθήματα ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, ὅπου «Καὶ πολλοὶ» τῶν Κορινθίων ἀκούοντες, ἐπίσειον καὶ ἐβαπτίζοντο. » Ματὰ δὲ τὸν Παῦλον καὶ

ὁ Ἀπολλῶς, καὶ ἄλλοι κήρυκες τῆς πίστεως ἦλθον εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ ἐδίδαξαν, καὶ τούτους μὲν ὀνομάζει παιδαγωγούς, καθότι καὶ αὐτοὶ ἐπεσῆριζαν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν· ἑαυτὸν δὲ ὀνομάζει πατέρα, καθότι αὐτὸς πρῶτος κηρύξας αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ἐπιστρέψας αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀνεγέννησεν αὐτοὺς, καταστήσας ἀνθρώπους πνευματικῶς ἀντὶ σαρκικῶν, καὶ ἐπουρανίους, ἀντὶ ἐπιγείων. Γράφω ταῦτα, λέγει, ἵνα γράφω τούτους τοὺς ἐλέγχους πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορινθιοί, οὐχ ἵνα καταισχύνω τὰ πρόσωπα ὑμῶν, ἀλλ' ἵνα νοουθετήσω ὑμᾶς, ὡς τέκνα μου ἠγαπημένα. Διότι καὶ μυρίους ἔχητε παιδαγωγούς, οὐκ ἔχετε ὁμοῦς πολλοὺς πατέρας, δυναμένους μετὰ τοσαύτης παρρησίας καὶ ἀγάπης ἐλέγξαι τὰ ἀμαρτήματα ὑμῶν, καὶ νοουθετῆσαι ὑμᾶς ἀνυποστόλως, διότι ἐγὼ μόνος εἰμι ὁ κατὰ πνεῦμα πατὴρ ὑμῶν, ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα, διδάξας ὑμᾶς τὴν εὐαγγελικὴν πίστιν· ἐπειδὴ οὖν ἔχω δικαίωμα πατρὸς πρὸς ὑμᾶς, διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, «Μιμηταὶ μου γίνεσθε.» Μιμηθῆτε τὴν ἐμὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τὴν ἐμὴν ἀγάπην, τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν, τὴν ἐλπίδα μου, τὸν ζῆλόν μου, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Μόνος δὲ ὁ Παῦλος, καὶ εἴτις ἄλλος ἔφθασεν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ, δύναται μετὰ θάρρους εἰπεῖν ὡς αὐτὸς τὸ, «Μιμηταὶ μου γίνεσθε.»